Ziua retragerii

Mă trezesc speriată, cu inima galopând. Mulţumescu-ţi, Sfinte Zăduf, nimeni nu mă hăituieşte! Sunt în adăpost, în cel mai sigur dintre adăposturile noastre! Şi e cald! Sfinte Zăduf, nu e un vis frumos, e adevărul - care mă îmbată!

îmi pipăi culcuşul. E răvăşit, m-am zvârcolit toată noaptea şi acum, după întunericul încă gros, înţeleg că m-am trezit prea devreme.

Mă ridic într-un cot, îmi strâng în creştet părul, eliberându-mi ceafa asudată, şi încerc să desluşesc culcuşul din dreapta.

– Nu dorm, şopteşte soră-mea, Hedar, răspunzând curiozităţii mele. E cald! Sfinte Zăduf, Derah, îţi dai seama?! E noaptea pe care o aşteptam, noaptea când ne trezeşte căldura!

Ce are asta în cap? Cum frigu' să nu-mi dau seama?! Cum, când asta visez - când de trei anotimpuri asta visăm cu toţii?

– Haide, Derah, urmează şoapta Hedarei, să mergem să întâmpinăm zorii!

Ne ridicăm în acelaşi timp, căscând şi întinzându-ne. Ne strecurăm printre culcuşuri, păşind pe vârfuri, deşi nu ne îndoim că sunt puţini cei cărora nu le-a fugit somnul. Ba chiar, ici-colo, câte unul se ridică şi ne urmează în tăcere.

Ajungem în Sala Sfatului, în cea a Rugăciunii şi dăm, în sfârşit, de treptele abrupte ale ieşirii. Nu am aprins nici o făclie. Cunoaştem mult prea bine drumul! Ce frigu', doar e casa noastră! Trei din patru anotimpuri, asta e casa noastră!

Ieşim prin deschizătura îngustă - prea îngustă pentru ca EI sau vreo blestemăţie de-a LOR să se poată strecura pe acolo! Nici măcarvreo hăitaşă n-arîncăpea, sunt prea bine hrănite pentru asta!

Afară, zăpuşeala ne loveşte în faţă, aproape tăindu-ne răsuflarea. Dar o să ne obişnuim repede! E lumea NOASTRĂ şi NOI putem trăi în ea aşa cum e, îndurând deopotrivă arşiţa şi gerul. Nici un fir de lumină nu mijeşte la orizont, dar îngenunchem cu faţa spre soare-răsare.

– Sfinte Zăduf, fă să fie Ziua Retragerii, psalmodiază în spatele meu bătrâna Doram. Fă să nu ne înşele simţurile, să nu ne fie speranţele deşarte!

– Aşa să fie! îi răspunde Hedar.

– Aşa să fie! întărim în cor - şi ştiu că pe obrajii multora

curg, poate prea devreme, lacrimi de bucurie.

– Diseară ne vom spune „La Mulţi Ani"! exclamă Hedar, copilăreşte.

– Cu ajutorul Zădufului, şoptesc şi îmi şterg fruntea cu dosul mâinii stângi - gestul sacru care sugerează sudoare-mbelşugată.

Nimeni nu mai vorbeşte. Rămânem îngenuncheaţi, aşteptând. Abia după ce zarea prinde a se înroşi, ne ridicăm şi ne dăm drumul pe toboganul Intrării.

Sunt înainte Hedarei şi o ajut să ajungă în siguranţă pe stratul gros de ierburi uscate.

– Ce frigu', crezi că dacă ieri m-a-nghiontit ăsta, am şi devenit neputincioasă? Surâd, pentru că îi ghicesc strâmbătura pe care întunericul o ascunde: fruntea

încruntată, ochii strânşi, buzele supte şi gropiţele adâncite în colţurile gurii. Şi mai ştiu că, spunând "ăsta", şi-a mângâiat mulţumită pântecul încă plat. Poartă copilul lui Ostram, primul născut al Legiuitorului.

Fiul Legiuitorului şi fiica înţeleptului! E una din unirile cerute de datini, dar şi singura pe care Hedar şi-a dorit-o. O înţeleg - şi pe mine mă trec fiorii când Ostram mă priveşte sau mă atinge din întâmplare - şi pot înţelege nerăbdarea cu care ea aşteaptă Timpul Arşiţei, anotimpul pe care-l vor petrece singuri, în sălaşul lor izolat. Păcat că o să zămislească mai târziu, când toţi cei cu capul pe umeri ne vom întâlni din nou în siguranţa adăposturilor.

Sfinte Zăduf, tare-s neghioabă! Stric bucuria clipei, temându-mă de cele ce-or să fie! îmi scutur gândurile şi alerg spre Sala Sfatului, în urma Hedarei.

începe să se lumineze. Sistemele complicate de oglinzi - pe care nu le-am înţeles niciodată, dar pe care tata le îmbunătăţeşte de la un an la altul - prind lumina Sacrului Soare, şi-o trimit unul altuia şi o aruncă apoi în hrubele adăpostului. Pot deja să desluşesc cele două siluete din centrul sălii: Legiuitorul şi tata.

Un gest al celui dintâi ne cere tăcere. Pe urmă grăieşte tata, înţeleptul, clar şi răspicat ca întotdeauna:

– Copii ai Zădufului, credeţi! Credeţi în simţurile voastre! Timpul Arşiţei începe şi aceştia sunt zorii Zilei Retragerii! De trei nopţi îi simt pe Fiii Frigului perpelindu-se, chinuiţi de Zăduf, iar

acum trupul meu cunoaşte freamătul trupurilor lor, căci sunt stăpâniţi de Febra Plecării!

– Lăudat să fii, Zăduf Salvator... - începe Doram o incantaţie sfântă.

– Taci, femeie! porunceşte Legiuitorul. Ai încărunţit zadarnic, dacă nu ştii că nu e încă Vremea Bucuriei! Avem în faţă Ziua Retragerii, zi de primejdie pentru cei care trebuie să iasă. Să spunem pentru ei ruga de ocrotire şi vorbele de împăcare cu moartea pentru cei care nu se vor mai întoarce!

Mă alătur corului care imploră şi patima cu care rostesc cuvintele mă arde; mi se împăienjenesc ochii, îmi zvâcnesc obrajii şi buzele mă usturǎ. Pentru că cer viaţa mea! A mea, a Hedarei şi a făpturii pe care ea o poartă. Trebuie să ieşim amândouă, suntem momeli bune pentru Domesticii de care hoarda noastră are nevoie. Pentru că Domesticii zămislesc înţelepţi - şi înţelepţii sunt singurii care desluşesc gândurile şi simţirea Fiilor Frigului. Tata e nepotul unui Domestic, dar cu el s-a istovit izvorul puterii, căci pentru noi, fiicele lui, Fiii Frigului sunt mai de nepătruns ca o stâncă.

Eu, Hedar, Ostram şi cei trei fraţi ai lui suntem grupul care iese primul. Ne însoţeşte micuţa Lorni; e vremea să înveţe tertipurile ademenirii, pentru că trupul începe să i se împlinească, promiţând frumuseţea.

De-acum e zi plină şi scrutăm încordaţi împrejurul. Cât vezi cu ochii, nisip şi nemişcare - o lume părăsită. Eu îmi lipesc urechea de pământ, Ostram ascultă văzduhul. Liniştea pare atotstăpânitoare.

îndrăznim să ne îndepărtăm. Ne mişcăm iute, când alergând, când târându-ne, când ghemuindu-ne la adăpostul dunelor, deşi nici o primejdie nu pare aproape. într-un târziu, ajungem în Oază şi ne îngăduim un răgaz. Tolănind în iarba înaltă, ne tragem sufletul, respirând precipitat.

– Mergem în pâlcul de sălaşe prăvălite? întreabă Hedar - şi toţi înţelegem că o face doar ca Ostram să-i vorbească.

– Da. întotdeauna când Fiii Frigului fug de Zăduf, turmele de Domestici fug pe acolo...

– Adică prin oraş, spune Lorni, atrăgând privirile noastre nedumerite. Locul ăla, pâlcul de sălaşe prăvălite, se numeşte oraş, continuă puştoaica. înţeleptul povesteşte copiilor despre asta în fiecare seară.

Imi amintesc. Şi nouă ne-a povestit tata. Ne-a spus că au trăit acolo moşii moşilor moşilor noştri, cei care n-au fost nici Domestici, nici copii ai Zădufului, au fost, pur şi simplu, Stăpânii, singurii stăpâni ai lumii lor - în care le-a fost dat să aducă Iadul. Doar Aleşii nu au murit atunci, pentru că Zăduful i-a împăcat cu el şi cu alt fel de viaţă. Şi n-au pierit nici Blestemaţii. Au rămas ascunşi sub pământ, sperând prosteşte că lumea veche avea să reînvie. Acolo i-au surprins Fiii Frigului, când au apărut de niciunde, aduşi de sălaşurile lor zburătoare. I-au găsit şi i-au învăţat să li se supună, i-au "domesticit", adică. Iar noi am căutat, la rândul nostru, uitate adăposturi subterane.

– Poveşti, mormăie dispreţuitor Ostram. Azi nu e timp pentru ele!

Zvâcnim ca la o poruncă şi ne urmăm drumul alergând, târându-ne, furişându-ne printre copaci. Ajungem repede, ruinele sunt aproape. îngrijoraţi, privim cerul; pe urmă ne zâmbim mulţumiţi. Focul orbitor al Sacrului Soare n-a urcat prea sus, deci am ajuns la vremea potrivită. De-acum vor începe să apară Domesticii, grăbiţi, roşi de teama că dogoarea amiezii i-ar putea prinde sub cerul deschis.

Aici ne despărţim. Bărbaţii pleacă cu Hedar. Ea va atrage unul sau mai mulţi Domestici, ei o să-i înşface. Şi poate hoarda va avea noroc, poate ăştia nu vor pieri ca cei de anul trecut, în Timpul Arşiţei, ucişi de căldura pe care nu ştiu să o suporte.

Eu mă descurc singură. Am să stârnesc un Domestic, măcar unul şi am să-l fac să-şi lepede în mine sămânţa preţioasă. E şi asta o datină. Acel înţelept la care se rupe firul puterii îşi trimite o fiică să adune în trup sămânţa cât mai multor Domestici, doar-doar va avea parte de un făt care să aibă harul jinduit.

Mă îndepărtez, urmată de Lorni. Ea va privi, învăţând, pentru că tatăl ei va fi înţeleptul nostru după moartea tatei, dar nici el nu şi-a trecut urmaşilor puterea. Şi tot Lorni va chema ajutor la nevoie, suflând în fluierul de os care-i atârnă de gât şi pe care îl atinge des, ca pe un talisman, cu degete tremurătoare.

Mie nu mi-e teamă. E al treilea an în care fac asta. Dar rodul se lasă aşteptat. Sfinte Zăduf, dacă pântecul îmi e sterp? Atunci următorul prunc purtat de Hedar nu va fi al lui

Ostram, ci al unui Domestic oarecare. Trebuie încercat

totul, căci hoarda fără Inţelept piere fără urmă. E tot atât de sigur, pe cât e de adevărat că Hedar mă va urî - şi Ostram o va urî pe Hedar.

Lua-mi-ar frigu' gândurile negre! Uite cu ce-mi bat capul, tocmai acum, când aud paşi şi glasuri.

Imediat îi şi văd. Nu e o turmă mare. Şi e chiar una de bărbaţi. Sfinte Zăduf, mulţumescu-ţi! N-avem ce face cu femeile, nu pot purta copilul unuia de-al nostru. Pentru că ele nu nasc niciodată şi niciodată nu se unesc cu bărbatul. Fiii Frigului mulg sămânţa bărbatului şi o smulg pe a femeii. Le amestecă în vase ciudate şi tot în aceleaşi vase fătul îşi capătă viaţa şi chipul.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. Domesticii sunt plămădiţi asemeni nouă şi în ei dorm pornirile rânduite de când e lumea lume. Arată-i unui Domestic o femeie ca mine, lui, care nu-i lăsat să vadă femeia niciodată! Arată-i-o şi sângele o să-i fiarbă şi o să ştie ce vrea şi ce trebuie să facă!

Ei bine, am să mă arăt. Sfinte Zăduf, dăruieşte-mi noroc - şi putere!^

Turma trece nepăsătoare pe lângă frântura de zid care mă ascunde. în frunte merg doi Fii ai Frigului, i-am recunoscut de departe după capetele prea mari pentru trunchiurile firave, drapate în pânzeturi albe, largi, pe care le agită adierea tot mai fierbinte. Fiecare duce o armă. Şi ştiu că mai sunt doi, tot înarmaţi, care mână turma din urmă.

întind mâna, ating braţul unui Domestic, îi întâlnesc privirea tulburată - şi fug. Mă pierd în labirintul restului de sălaş, pe care l-am ales anume, şi ţip la fiecare pas. Ţip înălţându-mi glasul, ascuţindu-l. Ştiu că e sunetul pe care Fiii Frigului nu-l pot auzi, nu fără urechile false pe care le poartă adesea, dar rareori în Ziua Retragerii; e ziua când prezenţa noastră nu-i mai interesează.

Darîl aud Domesticii. Pentru ei e chemarea libertăţii şi măcar unul, de obicei cel atins, care m-a zărit ca pe o nălucă, mă va urma, nesocotind porunca de supunere - porunca ce le sună în urechi neîncetat, atâta vreme cât un Fiu al Frigului e destul de aproape ca să vorbească minţilor lor, anume înrobite.

Dar ăsta e norocul nostru, spune tata. De asta Domesticii dăruiesc femeilor noastre prunci care poartă puterea de a simţi gândurile Fiilor Frigului, chiar dacă ticăloşii sunt departe.

Alerg din răsputeri, cu Lorni alături şi paşi străini răsună tot mai aproape; sunt cel puţin doi Domestici, dar nu mai mult de trei, fără-ndoială. Cam mulţi pentru mine - Sfinte Zăduf, ajută-mă să mă descurc cumva! - dar nu destul de mulţi pentru ca Fiii Frigului să vrea să le ia urma. Nici ceilalţi, cei la care supunerea nu lasă loc pentru chemarea firii, nu ne vor hăitui. Hăitaşii Fiilor Frigului sunt femeile, nu bărbaţii!

Alerg, urc şi cobor scări pe jumătate prăbuşite, mă strecor prin cotloane. Până ce găsesc o firidă din care să pot pândi şi ataca. Nu mai ţip, stau ghemuită, aşteptând.

Primul bărbat apare. Şovăie, buimăcit. Cred că ar vrea să se întoarcă, să se piardă în turma cu care e învăţat. Doar că o parte din el nu îl lasă, îl îmboldeşte să găsească ceea ce l-a stârnit.

Eu nu şovăi, îl lovesc pe la spate cu o bucată colţuroasă de zid; nu ca să-l omor, doar ca să zacă şi să nu mă-ncurce cât timp mă folosesc de al doilea, pe care îl aud venind.

îi ies înainte şi el încremeneşte, zăpăcit. Port doar o cămaşă scurtă, fără mâneci, răscroită adânc, gâfâi şi miros a femeie asudată. Cred că nici nu-l vede pe celălalt, cel întins în spatele meu, fără simţire. Face un pas spre mine, tremurând. Şi eu păşesc spre el, surâzătoare.

Atunci aud urletul şi înţeleg că Lorni nu mai e cu mine. îmi amintesc că zgomotul de paşi trăda două sau *trei* perechi de picioare!

Mi-o închipui pe Lorni pradă unui bărbat înnebunit. Ştiu cum iau Domesticii o femeie, pătrunzând-o de parcă ar vreo s-o înjunghie, lovind-o, zgâriind şi muşcând. îi face asta Lorniei, puştoaica aia neîmplinită!

îl îmbrâncesc pe Domestic pe neaşteptate. Se dezechilibrează şi cade pe scările pe care tocmai le urcase. Se rostogoleşte şi rămâne lat. Nu-mi pasă, o sa momesc altul, mai e pân' la amiază. Acum o s-o scap pe Lorni, pentru hoardă ea e preţioasă!

Mă iau după ţipete şi o găsesc. Sfinte Zăduf, doar o fugăreşte în jurul unui morman de dărâmături şi proasta urlă a moarte. Ce frigu' mi-o fi dat-o după mine?

– Las-o, jivină, şuier apăsat în graiul Domesticilor, pe care l-am deprins, ca toţi copiii hoardei, de la înţeleptul nostru - de la tata!

Bărbatul se răsuceşte brusc, mă fixează cu ochii injectaţi, se repede şi-mi prinde umerii, răsturnându-mă.

Aud fluierul puştoaicei, apoi ţeasta îmi sună sec, înfundat, şi simt durerea, covârşitoare, explodând.

Mă trezesc întinsă pe nisip. E cald, e cald cum n-a mai fost de-un an. Deschid ochii şi soarele mi-i sfredeleşte.

îmi vâjâie capul, dar reuşesc să mă scol, sprijinindu-mă în coate. Mă doare tot trupul, am cămaşa sfâşiată, sunt plină de vânătăi şi de muşcături urâte.

– Crezi că poţi să mergi, Derah? mă întreabă Ostram.

E tolănit lângă mine, cu mâinile sub cap. Alături, fraţii lui stau întinşi, cu ochii închişi, bucurându-se de arşiţa amiezii. Lorni e ceva mai încolo, lângă un Domestic legat fedeleş. îl priveşte fix, ca şi cum i-ar număra broboanele de sudoare.

– Ăla o să moară de căldură, spun eu şi fiecare vorbă mă doare.

– Dă-I frigului, mormăie Ostram. Oricum şi-a lăsat sămânţa-n tine!

Un singur Domestic şi lui Ostram nici de ăsta nu-i pasă! Un singur Domestic şi...

– Unde e Hedar? ţip, înţelegând deodată.

– Nu mai e, spune Ostram, se ridică şi pleacă. Arstom, mezinul Legiuitorului, vine lângă mine.

– La început am dat doar de turme de femei, îmi povesteşte. Pe urmă a apărut una bună, Hedar a slobozit chemarea şi a rupt-o la fugă spre noi. O urmăreau două jivine de toată frumuseţea! Era aproape de cotlonul nostru când am auzit arma şi am ieşit, dând deoparte frica. Era un Fiu al Frigului; avea urechile false şi două hăitaşe alături. O ciuruise pe Hedar. Hăitaşele o agăţau de cangea sălaşului lui, care plutea deasupra. Afurisitul ne-a văzut şi a vrut să tragă, dar au ţipat slugile lui blestemate. Sosiseră Domesticii întărâtaţi de Hedar şi tăbărâseră pe ele. Fiul Frigului s-a întors într-acolo şi am scăpat cu fuga. Apoi am auzit fluierul vostru, v-am găsit şi am hotărât să plecăm. Ce mai puteam face fără Hedar şi cu tine în halul ăsta?

îl ascult, dorind să nu-nţeleg ce-mi spune. Mă uit după Ostram. îşi târăşte picioarele, gârbovit, fără să privească în urmă.

– Să mergem, zic. Să nu irosim timpul amiezii, când ei nu

îndrăznesc să iasă! Arstom porneşte primul, ducând pe umărtrupul Domesticului imobilizat. Ceilalţi îl

urmează, parcă ruşinaţi că ei se vorîntoarce fără povara capturii aşteptate. Eu închei convoiul, păşind nesigură, sprijinită de Lorni.

– Lăudat să fii, Zăduf Salvator!

De data asta, incantaţia începută de Doram curge nestingherită, amplificată de hoarda care o preia, silabisind în cor. Suntem îngenuncheaţi în faţa adăpostului, întorşi spre soare-apune. E timpul la care Părintele Zădufului poate fi privit; peste rotundul lui imens, adierea încă fierbinte mână nori deşiraţi, purpurii. Iar printre ei fulgeră, în stoluri cornpacte de talgere zburătoare, sălaşurile Fiilor Frigului. într-adevăr, pleacă!

începe Timpul Arşiţei, cel mai frumos timp al anului, singurul în care mai putem fi Stăpânii. Timpul în care ne risipim fără teamă prin adăposturile ridicate deasupra pământului. Timpul în care Ostram mă va duce în sălaşul pregătit pentru el şi Hedar. Pentru că am rămas singura fată a înţeleptului, iar el continuă să fie primul născut al Legiuitorului. E alături de mine, dar nu mă priveşte. Inima lui sângerează ca trupul pierdut al Hedarei. Ştiu că ar fi preferat să fiu eu cea moartă, că îmi urăşte corpul pângărit de Domestici, că nu mă va atinge până ce nu vom şti dacă sămânţa captivului de astăzi îmi va fi rodit în pântec, că nu mă va iubi niciodată.

– La mulţi ani! urează Legjuitorul.

– La mulţi ani! răspunde Inţeleptul.

– La mulţi ani! îi urez lui Ostram, ca una care de-acum îi aparţine.

– La mulţi ani! îmi întoarce vorba, fără chef.

La mulţi ani! Mulţi ani în care Timpul Arşiţei va fugi ca un vis, gonit de îndelungatul răstimp al Hăituirii! Lungul răstimp în care, ascunşi în hrubele pe care le părăsim doar când ne mână nevoia, ştiind prea bine că, din cei ce ies, puţini se vorîntoarce, nu aşteptăm decât Ziua Retragerii; ziua în care înfruntăm pericolul acelui an pentru ultima oară - căci e singura zi în care Domesticii sunt scoşi din ţarcurile lor şi pot fi momiţi de femeile noastre; ziua în care doar cei cu noroc sărac, ca Hedar, mai pier muşcaţi de arma nemiloasă a vreunui Fiu al Frigului, un monstru lacom de carne hăituită, care nesocoteşte porunca Mai-Marilor săi, singura LOR poruncă ce e pentru noi o bucurie:

„ÎN ZORII ZILEI RETRAGERII SE ÎNCHEIE SEZONUL DE VÂNĂTOARE!"